

Sygn. akt IV U 969/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Zalasieński

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania B. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 16 lipca 2015 r. (Nr (...))

w sprawie B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala B. M. prawo do renty socjalnej od dnia 01 czerwca 2015 roku do dnia 31 maja 2018 roku.

Sygn. akt IV U 969/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 16.07.2016r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił B. M. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że ubezpieczony nie spełnia wymogów ustawowych, ponieważ zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony B. M. wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że stopień zaawansowania schorzeń, na które cierpi od dzieciństwa, powoduje u niego całkowitą niezdolność do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie powołując te same argumenty, co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

B. M. urodzony (...) był uprawniony do renty socjalnej do dnia 31.05.2015r. W dniu 29.05.2015r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie renty socjalnej na dalszy okres. Lekarz Orzecznik ZUS nie uznał ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 10.07.2015r. stwierdziła, że ubezpieczony nie

jest całkowicie niezdolny do pracy, co było podstawą wydania zaskarżonej decyzji. Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: kardiologa dra nauk med. M. O. i nefrologa dra nauk med. E. N.. Biegli w swojej opinii (k. 7-9v) stwierdzili u ubezpieczonego przewlekłe kłębuszkowe zapalenie nerek w stadium V przewlekłej choroby nerek, stan po przeszczepieniu nerki od dawcy zmarłego w 2006r., nadciśnienie tętnicze, dyslipidemię. Schorzenia te, zdaniem biegłych, powodują całkowitą niezdolność do pracy do 31.05.2018r. Niezdolność istniała na dzień 31.05.2015r..

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Ubezpieczony spełnia powyższe warunki. W świetle opinii biegłych lekarzy jest całkowicie niezdolny do pracy. Sąd podzielił opinię biegłych, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych lekarzy kardiologa i nefrologa. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, którzy uznali, że B. M. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, póż. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. Biegli odnieśli się do możliwości wykonywania przez ubezpieczonego pracy w kontekście stwierdzonych schorzeń.

Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia B. M. kwalifikuje go do osób całkowicie niezdolnych do pracy. Zarzuty organu rentowego nie podważają istoty opinii. Stanowią one jedynie polemikę z oceną dokonaną przez biegłych. Stan zdrowia ubezpieczonego od czasu uznania go przez organ rentowy za całkowicie niezdolnego do pracy nie uległ poprawie. Choroba podstawowa – schyłkowa niewydolność nerek jest stanem nieuleczalnym. Przeszczepiona nerka pełni funkcję zastępczą i podlega stałemu procesowi odrzucania. W ocenie Sądu fakt, że ubezpieczony, pomimo przeciwwskazań lekarskich, podjął pracę nie może rzutować na określenie stopnia niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku.